

יכול ללון כל גבולוה
 באשר ילדה רחל אה
 ה'יב⁵ ופרצת כו'. ואחר
 דאדמה. ולכן כל שלא
 נהוא משבט יוסף לא
 ה הם בחינת השבר
 ים¹⁰ והם דביקים בה
 ה התפשטות הקדושה
 המז שלשה עדרי צאן
 ה הג' אבות. והם ג
 השפעות. ועל זה רמז
 השבת יפתח. וכמו
 גברא בערב שבת.
 מתברכין מיניה שיתא
 מקמי שבתא וג' בתר
 " צאן רובצים היינו
 קודש שהוא הבאר.
 " שיתא יומין להשבת.
 השבת לימי המעשה.
 ידים הם ה"ב שבטים
 (מט. א) האספו ואגידה
 :ת השבטים יש להם
 על זה רמז (יחזקאל מו
 ח י"ב חדשים בשנה
 זדשות מ"ב דרכים
 טי עליון. וכל אלה
 יום ויום קצת הארה
 מקדימין¹³ ה' שפתי
 מקודם האבן גדולה
 דומרה נפתח הארת
 תפלות. וי"ח ברכות
 נחרונות וי"ב באמצע
 קום אחר מזדה¹⁴:

בענין הבארות ומקלות שכתב בזוהר
 הקדוש¹⁵ שהוא בחינת עובדא.
 דכתיב (תהלים קג. ב) עושי דברו לשמוע בקול
 דברו וחז"ל דרשו¹⁶ על שהקדימו נעשה
 לנשמע פריו קודם לעליו ע"ש. ויתכן לומר
 כן בדורות גם כן. כי מעשה האבות היה
 בחינת עושי דברו וחז"ל על ידי זה למשוך
 אחר כך התורה מן השמים והיינו הקדמת
 נעשה לנשמע. דאיתא¹⁷ מאבות התחילו ב'
 אלפים תורה שהיו מעשיהם הכנה לקבלת
 התורה. והגם שלכאורה נראה דור המדבר
 גדולים יותר שקיבלו התורה אבל הכל היה
 על ידי הכנת האבות עושי דברו כנ"ל:

[תרמ"ז]

במדרש ויהלום כו' צמאה לך נפשי כמה
 לך בשרי כו' כן בקודש
 חויתין². כי אמרו חז"ל³ כשם שאי אפשר
 לבר בלי תבן כן אי אפשר לחלום בלי
 דברים בטלים. ואם כי חלום זה נבואה היה.
 נמצא בו חילוקים שנתלבש במדרגות כמו
 שכתוב (בראשית כח. יב-יג) והנה סולם והנה
 מלאכי כו' והנה ה' נצב עליו. ויעקב אבינו
 ע"ה התדבק רק במראה הפנימיות ה' נצב
 עליו ואיתא⁴ כי לא רצה לעלות בסולם. כי
 הסולם הוא בחינת ימי המעשה שהנהגה על
 ידי המלאך⁵. והוא היה לו דביקות
 בהפנימיות לכן אמרו חז"ל⁶ המענג את
 השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים
 והאכלתיך נחלת יעקב כו' (ישעיה נח. יד) והוא
 למעלה מהנהגת הסולם כמו שכתוב (שם)

והרכבתיך על כמתי ארץ. ונחשב הסולם
 כמו תבן לגבי בר. וכן הוא בכל החלומות
 שיש בהם תערובות כמו שכתוב בספרים⁷.
 וכפי השתוקקות האדם כל היום. כך
 מתדבק בפנימיות החלום. וכתיב² כן בקודש
 חויתין פירוש לפי הצמאון כך הוא זוכה
 להשיג. וכמו כן כפי השתוקקות האדם בימי
 המעשה. כן כשבא קדושת שבת זוכה
 להתדבק בו. וכתיב (משלי יד. יד) מדרכיו ישבע
 סוג לב ומעליו איש טוב. כי הארת עולם
 הבא אי אפשר לקבל בעולם הזה. ומכל
 מקום יש הארה גם בעולם הזה לצדיקים
 שחופף עליהם כמו שכתוב (בראשית כח. יג)
 נצב עליו. וכן כתוב (תהלים צ. יז) ויהי נועם ה'
 עלינו. וכן בשבת קודש פורס סוכת שלום
 עלינו כענין שאומרים⁸ עושה שלום
 במרומיו הוא יעשה שלום עלינו. כי למעלה
 יכולין לקבל השלימות ובתחתונים נאמר
 עלינו. שצריך האדם לתקן עצמו כפי כחו
 שיתקרב להיות הארה עליונה חופפת עליו
 וזהו מעליו איש טוב. שהצדיקים אין חפצים
 במה שקרוב להם רק להתדבק בשורש
 העליון והוא בחינת השבת. כי באמת האדם
 עצמו הוא הסולם ויש בו פנימיות הנשמה
 חלק אלוה ממעל רמז לבחינת זה נצב עליו
 כנ"ל:

בפסוק "והנה באר בשדה" אמו"ז ז"ל
 הגיד מאמר האר"י ז"ל¹⁰ על
 "לכה דודי נצא השדה" כי בימי המעשה
 נקרא מדבר שאינו ראוי לזריעה וכשבא
 הארת שבת נקראת שדה הראוי לזריעה כו'
 ונפתח הבאר בשבת וזהו "באר בשדה" ג'

¹⁵ זוהר ח"א, קסא ע"א; קסא ע"ב - סתרי תורה.
¹⁶ "אמר רבי אלעזר בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע
 יצתה בת קול ואמרה לוח מי גילה לבני רח זה שמלאכי
 השרת משתמשין בו דכתיב 'ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי
 דברו לשמע בקול דברו' ברישא עושי, והדר לשמוע אמר
 רבי חמא ברבי חנינא מאי דכתיב 'כתפוח כענני היער וגו'
 למה נמשלו ישראל לתפוח לומר לך מה תפוח זה פריו קודם
 לעליו. אף ישראל הקדימו נעשה לנשמע" (שבת פח ע"א).
¹⁷ ע"ז ט ע"א.
¹ בר"ר סט, א, עין שנת תרל"ז הערה 9.
² "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ ציה ועוף בלי מים
 כן בקדש חויתין לראות עוף וכברך" (תהלים סג. ג-ג).

³ ברכות נה ע"א.
⁴ תנחומא ויצא, ב; שמור לב, ז.
⁵ עין זוהר ח"ג, צד ע"ב.
⁶ שבת קיח ע"א-ע"ב.
⁷ עין ערכי נחל ויצא ד"ה זכהויות יעקב אבינו.
⁸ תפילת עמידה, אלקי נצור.
⁹ "נירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי רבצים
 עליה כי מן הבאר זהוהא ישיקו העדרים והאבן גדולה על פי
 הבאר. ונאספו שמה כל העדרים ונגללו את האבן מעל פי
 הבאר והשיקו את הצאן" (בראשית כט. ג-ג).
¹⁰ שער הכוונות ענין קבלת שבת, דרוש א ד"ה "והנה עתה
 קבלת שבת זו", עמוד לח.

עשו לכן כתיב (שם כט. לא) שנואה לאה דרשו חז"ל¹⁵ שעשתה מעשה שונא. פירוש שמה שהיה צריך עשו לתקן ולא היה יכול וניטל ממנו וניתקן על ידי יעקב ולאה לכן כתיב¹⁶ ראו בן ראו מה בין בני לבין חמי. משמע שהם תקנו מה שהיה מיוחד לעשו לתקן כנ"ל. וזהו שרמו במדרש¹⁷ אשתו של פלוני לפלוני בו' בכשרות כבי ושירות בו' (תהלים סח. ז) והכל ענין אחד. ושוב מצאתי בספר עבודת ישראל¹⁸ מענין זה. ונראה שכונן למה שכתבתי. ואפשר השומע לא הבין דבריו או שהרב ז"ל הסתיר הדברים:

ב"ה [תרמ"ח]

ויפגע במקום (בראשית כח. יא) דרשו חז"ל¹¹ שתיקן תפלת ערבית. ועיין מה שכתבתי בפרשת חיי שרה² מענין הג' תפלות שתקנו אבות כל אחד לפי מדתו. וכמו שהוא בכל יום כן הוא בסדר הדורות שאברהם אבינו היה הראשון בחינת אהבה והוא רמו לבית המקדש שכנה שלמה המלך ע"ה. ובית שני לא היה בהתגלות אהבה רק בבחינת היראה. ויעקב אבינו ע"ה הוא בחינת אמת שאין לה הפסק כמו שכתבנו שם² ותיקונו נמשך עד שיהיה בית האחרון. ויעקב קראו בית שהוא בנין קבוע יותר מהר ושדה³. ובכל יום יש הארה מכל סדר

אשתו של פלוני לפלוני ממנו של פלוני לפלוני... מה עושה להן מזוג בעל כרחן שלא בטובתן הידי' אלקים משיב יחידים ביה מוציא אסירים בכשרות' מהו בכשרות בני ושירות מאן דבעי אומר שירה ומאן דלא בעי בני אר ברכיה כלשון הזה השיבה ר' יוסי בר חלפתא הקביה יושב ועושה סולמות משפיל לזה ומרים לזה ומוריד לזה ומעלה לזה הוי אומר 'אלקים שופט זה ישפיל חה ירים' יש שהיא הולך אצל זיווג יש שזיווגו בא אצלו יצחק בא זיווגו אצלו שנאמר יצא יצחק לשוח בשדה' יעקב הלך אצל זיווגו שנאמר יצא יעקב מבאר שבע" (בר"ר סח. ד).

¹⁰ עבודת ישראל ויצא ד"ה יוהי בבוקר והנה היא לאה.
¹ ברכות כו ע"ב; בר"ר סח. ט; תנצומא מקץ. ט; שוח"ט (תהלים). נה.

² חיי שרה תרמ"ז בפסוק ויצא.

³ עיין פסחים פח ע"א.

צאן רובצים הוא ג' ימים דקמי שבתא ודבתר שבתא ונקראו עדרי שנעדר התגלות הקדושה. וגם שהיא בצמצום ובמדה נקראת עדר] עם כל זה צריך להיות רובצים וסמוכים על השבת כפי שמבטלין כל הימים אל השבת כך משם ישקו העדרים וזהו שכתוב¹¹ כי מן באר ההוא לשון נסתר שבאמת כל העדרים שואפים מן הבאר רק בחול אינו נגלה והאבן גדולה כו' וכשבא שבת קודש ונאספו שמה⁹ כמו שכתוב¹¹ דאתאחדת ברזא דאחד ואו מתעברין מינה כו' וגללו האבן והשקו? ויעקב אבינו כתיב ביה (בראשית כט. י) 'ויגש ויגל כו'. שהצדיק בימי החול נקרא גם כן שבת ומתגלה אליו הארת השבת קודש תמיד:

בענין המעשה מנשואי לאה. ואיתא במדרש¹² שאמרה לו כמו שרימה לאביו אנכי עשו בכורך וכי אית ספר דלית ליה תלמידים ע"ש. נראה לבאר הענין על פי מה שכתוב במדרש¹³ כי כך היו התנאים הגדולה לגדול כו' ושמעה לאה מעשי עשו ובכחה וכו'. כי הנה יעקב אבינו ע"ה זכה ליקח חלקו של עשו כמו שכתבנו בפרשה הקודמת¹⁴ ואמת אמר (בראשית כו. יט) אנכי עשו. וכשזכה לאותו חלק זכה ליקח את לאה שהיתה מיוחדת לאותו הארה. לכך רחל היתה אהובה לו כי היא היתה מיוחדת אליו ממש. ולאה היתה מיוחדת לחלקו של

¹¹ זוהר ח"ב, קלה ע"א-ע"ב.

¹² בר"ר ע. יט.

¹³ בר"ר ע. טז.

¹⁴ תולדות תרמ"ז ד"ה 'ובענין'.

¹⁵ "כי שנואה לאה' שעשתה כמעשה השנאים שהיתה אמורה להנשא לשונא... והיתה בוכה ואומרת יהי רצון שלא אפול בחלקו של רשע" (בר"ר עא. ב).

¹⁶ "ראובן אמרה לאה ראו מה בין בני לבן חמי דאילו בן חמי אף על גב דמדעתיה זכניה לבכירותיה דכתיב 'וימכר את בכרתו ליעקב' חזו מה כתיב ביה 'וישטם עשו את יעקב' וכתיב 'ויאמר הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים וגי' ואילו בני אף על גב דעל כרחיה שקליה יוסף לבכירותיה מניה דכתיב 'ובחללו יצועי אביו' נתנה בכורתו לבני יוסף אפילו הכי לא אקנא ביה דכתיב 'וישמע ראובן ויצלוהו מידם' (ברכות ז ע"ב).

¹⁷ אמר לה הקביה יושב ומזוג זיווגים בתו של פלוני לפלוני

Every mitzvah on
which is written
"כי"; every mitzvah
of קריה אין
עשה...

ר' אליהו אמר פעם ששמע מהחפץ חיים ז"ל (כשהיה אצלו פעם בש"ק) את החשבון הזה: שקולה שבת - נגד כל התורה כולה, לכן כל מצוה שעושים בשבת - שוה תרי"ג. לפי הגר"א שכל אות בדברי תורה ובלמוד התורה היא מצוה - כשעושים זאת בשבת מכפילים כל אות ואות במספר שש מאות ושלוש עשרה - אם כן כשאדם יושב ולומד בשבת הרי אין סוף למצוות שיכול להוסיף על חשבוננו ובמיוחד בימי הסליחות - כשאדם חייב לחפש זכויות להטות את כף המאזנים לטובה.

אחד מהדברים הבלתי רגילים שאנוכי הייתי עד להם אצל צדיק וקדוש זה - קרה בליל שבת אחת. הג"ר אליהו משקובסקי ראש ישיבת כנסת חזקיהו שליט"א היה חולה מאד, ואחותו הרבנית חנה שמעונוביץ ואני החלטנו שאחר סעודת השבת נרד לכפר לבקרו.

המרחק מהצריף ועד בית הרב היה כעשרים דקות לערך, ור' אליהו ידע שאנו עומדים לערוך בקור חולים, אז הוא מאד קיצר בסעודה - וסיים אותה במהירות, אבל לא בירך אתנו ברכת המזון והיה מעיין בספר. עזרתי לרבנית להוריד את הכלים ולשימם במטבח, ולכשנחזור - תשטוף אותם. כאשר חזרנו מביקור החולה כעבוד שעתיים וחצי בערך - פנתה הרבנית אל המטבח כדי לשטוף את הכלים (שהיו צריכים להם לסעודת שחרית), והנה הכלים כבר שטופים. היא שאלה: "האם מישהו שטף את הכלים?" (היות ולפעמים אחרי שהיו עובדות המטבח של הישיבה גומרות את עבודתן היו נכנסות לראות אולי אפשר לעזור לרבנית), ור' אליהו ענה: "אם הכלים שטופים - סימן שמישהו שטף אותם!!" ... למחרת הודתה הרבנית לעובדות המטבח על שטיפת הכלים, אבל הן אמרו שאף אחת מהן לא שטפה אמש כלים במטבח... ויאמרו - אולי מלאך שטף את הכלים, ואכן מלאך באמת עשה זאת, מלאך בשם ר' אליהו...

הוא היה אומר שעיקר הכוונה בתפלה היא שני דברים: כאשר אדם אומר כל תיבה ותיבה לאט ובזהירות עליו לדעת מה הוא אומר - ולמי הוא מדבר, ובשני אלה הוא יוצא ידי חובת כוונה לכל הדיעות.

הוא הקפיד תמיד שלא להוסיף שום תחנה או תפלה חדשה, אפילו "כי שם ד' אקרא" וגו' קודם שמ"ע במנחה - ידעתי שלא היה אומר. פעם אחת כשדיבר

שמה

לוי

קרח

קרושת

חמיד בהשגחה פרטיות על כל דרכי בני אדם.
 וזה העיקר עבדות האדם, שאדם יעלה על
 מחשבתו שהשי"ת משגיח עליו על כל דרכיו.
 וזהו "אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם
 מארץ מצרים", ומעלה על מחשבתך "אני ה'
 אלהיכם", אני משגיח חמיד על כל דרכיך.

למעלה, ולכך צריך האדם לשמור כל מחשבותיו
 ומנועותיו ודיבוריו צרחה ה', כיון שכל
 חנועותיו עושים רושם למעלה. וזה הוא כלל
 גדול בעבדות הצורא, שצריך האדם להעלות על
 מחשבתו שכל חנועותיו עושים רושם למעלה,
 כי השי"ת יודע מחשבות בני אדם ומשגיח

יה שאלה
 כל הכהונה,
 ק את עממי
 ה בשלימות,
 כי מנות
 את ה', אם
 ועל ידי זה
 קן, וממלא
 ידי שרנה
 את עלמו
 ולכן היה
 דוע צמדה
 שטס שירדו
 ד.

פרשת קרח

צויה' could
 operate like
 זעיר עולה

למשה בחול, ומשה פעל הכל כדיבור, וצוה
 הבחינה כצב יהושע יריחו בשבת על ידי דיבור,
 אבל צבי ושרר מלחמות היה צריך לפעולה.

והנה מורת משה הוא כנגד הדיבור, שפעל
 הכל אל השי"ת עם הדיבור, אבל יש לה
 התלבשות אל ידי המדות גם בעולם העשיה,
 כמחמת המדות ישועה ביה ה' אני ראשון ואני
 אחרון. והנה קרח כמחמת שחמו הדור לא
 יכנסו לארץ ישראל, לא היה מחמת כוח שמורת
 משה יש לה המדות גם בעולם העשיה, וזה
 שפרע לו תקיפה היה הנגד מדה ומפתח
 הארץ את שיש נעדרת, והא' הארץ — הוא
 העולם העשיה, להוציא את העולם העשיה יש
 לה התלבשות מורת משה.

May my was
 swallowed by
 the Eric as
 his punishment

וזהו הרמז "כן יבא" — לשון צהירות, "כן
 קהת" — לשון אחדות, על שם הפסוק (בראשית
 מט, י) ולו יקהת עמים, "כן לוי" — לשון
 התחברות, על שם הפעם ילוה אישי (שם כט,
 לד), לרמוז שקרח לא היה מאמין רק בעולם
 הדיבור, שיש לו שלשה צמינות אלו, ולא היה
 מאמין שגם בעולם העשיה יש התלבשות, אבל
 צאמת שגם בעולם עשיה יש התלבשות, כמאמר
 הכתוב "אני ראשון ואני אחרון".

ויקה קרח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן
 ואבירם וכו' (טז, א). הנה הרמז "ן
 הקדוש כתב מחמת שהמרגלים ידעו שזה הדור
 לא יכנסו לארץ ישראל, מחמת זה נתקלקל קהת
 האהבה אשר היה לישראל אל משה, וזה גרם
 שחלקו והרהרו אחר משה, ולכך נסמכו
 הפרשיות, ע"כ תוכן דבריו. הענין כי הנה היה
 דור המדבר ודור שנכנסו לארץ ישראל, והנה
 דור המדבר, הלשון "מדבר" הוא "דיבור",
 שפעלו הכל כדיבור, כי יש צדיקים אשר הם
 פועלים הכל כדיבור, ואין צריכין לשום עשיה.
 ודור שנכנסו לארץ ישראל מרומז על העשיה,
 שהיו צריכין לעשות איזה פעולה.

הוא
 דיבור
 ע"י
 אלה

ולכך יהושע כאשר נלחם עם ל"א מלכים,
 היה צריך לעשות איזה מעשה עם הכידון
 והאורב (יהושע יח, יט), אבל משה שהיה צדור
 המדבר לא היה צריך לעשות שום פעולה, רק
 פעל הכל כדיבור. וזה שצב יהושע את יריחו,
 הכל כדיבור עלינו לשבת, כמבואר בדברי
 רבותינו ז"ל (ירושלמי מ"ק פ"ב ה"ד), הוא מחמת
 שיריתו כצב בשבת, ומבואר בכתבי האר"י ז"ל
 (עיין חיקוי"ו ח"י כא מו.) שהשכל שיש להרצ בחול
 יש לתלמיד בשבת. והיה צו אז השכל שהיה

צויה'
 did
 נה
 only
 Spect
 חרין
 Con
 with
 Con
 on
 חרין
 the
 of the
 on

may only be
 in the
 not in the

ירבם וכו'
 לה הכלל כי
 ושבתו שכל
 שים רושם

(ר' מאון קופסא)

רבי שמעון ותורתו

(מאון קופסא)

רבי ברוך־דוב ניחן בכשרונות עצומים, אך הרבה יותר מהמה — כח יגיעתו. עמיתו רבי איסר־זלמן מלצר נהג לומר: וכי מה ראינו ברבי ברוך־בר יותר מאחרים? שאמירת סברא אינה דבר קל, אין זה שדה הפקר, אלא צריך לעמול הרבה („הארעווען“). בשעת לימודו היה להבת־שלהבת. כולו אומר תורה. לא ברפרוף ובהברקה פתאומית יצר את חידושו. כשתירץ קושיא אחת בהברקה שנצנצה במוחו, מבלי להתייגע, התמרמר על שסטה מדברי חז"ל „לא יגעת ומצאת אל תאמן“ וחשש פן ייתפס בעוון מגלה־פנים... וכך מעיד בו חתנו רבי ראובן גרוזובסקי בהקדמה לאחד מחלקי „ברכת שמואל“: „מרגלא בפומיה כי בעמלו זכה להבין מקצת מהביאור בדברי ראשונים, וכי עדיין יש לעמול הרבה עד כדי שאפשר יהיה להבין יותר, ומעולם לא חשב כלל כי ירד עד סוף הדברים, אלא כל ימיו היה כתלמיד קטן הנכנס עכשיו לגמרא, ואף פעם לא אמר בחידושו שהבין את התי"ו, אלא שעכשיו הבין את האל"ף... ומשום זה לא היתה דעתו נוחה מחידושו שהעלה בחריפותו, משום שהם באו בעיקר מחמת חריפות שכלו, ולא היה אומרם בישיבה, אלא היה אומר דק ממה שעלה בידו ברוב עמל ויגיעה להבין את הביאור הפשוט, ומטעם זה עמל לשעבד את שכלו שיבין כפי האמת המסורה, ולא לברר את האמת על פי שכלו“.

לעומת זאת שמח מאד בחידושים שבאו אחרי עמל רב. לשמע סברא עמוקה אחת משל רבי עקיבא אייגר, הגיב: „מי שאינו רוקד משמחה בשמעו סברא כזו, אינו אדם!“ [בן דורו, רבי אברהם ישעיה קרליץ, בעל „חזון איש“, הענק בגאוני התקופה, מרגלא בפומיה שיש סברות בהלכה אשר אי־אפשר להרגיש נועם ומתיקות עמקותן אלא בשבת־קודש כשאדם מתעטר בנשמה־יתירה.] מבחינה זו אפשר שהיו כל ימי רבי ברוך־בר'ל בבחינת „שבת“ כל סברא נכונה שזכה לחדש, או שקלטה אזנו, עשאתו מדושן־עונג ממש. פעם התבטא בתמימות: „מי ישווה לי, כשאני מקיץ שחרית ממתנינים כביכול ליד ערשי ה„שאגת אריה“ וה„נתיבות“, ומצפים בקוצר־רוח שאטול שתי ידי במים ואתפנה מיד להפוך ולהפוך בדבריהם“.

מי שלא ראה את רבי ברוך־בר'ל כשהוא שמח ושש בסברא נכונה — לא ראה אדם מאושר מימיו; מי שכן ראהו — נתחווירו לעיניו בעליל דברי רבי חיים ן' עטר זצ"ל בפירושו לתורה (פ' ראה), „כי השמיעה בתורה [בניב הליטאי: „דערהער'ן“] היא תענוג מופלא ומחיה הנפש, כאומרו שמעו ותחי נפשכם, והמרגיש בטעם התורה תשיחנו נפשו כי עליו לשלם גמול טוב לנותן מתנה טובה ומופלאה זו ואין צריך לומר שאין לתבוע שכר עליה“.

גם רבי ברוך־בר'ל לא נזקק לשום פרס חלף תורתו, מפני שהלימוד גופו השביע את נפשו בשיא של הנאה והטעים לחיכו טעם גן־עדן ממש. פעם אחת, בחודש אלול, הסביר קטע מדברי הרשב"א ואמר בריגשה: „איזה רשב"א מלא

באמת השבת למעלה מן הזמן. (שם י) ששת ימים עשה כ"ו. או למעלה מכל מעשה בראשית השבת לנשמות בן ערוך ולעתי בשביל בני ישראל נתגלה מקד בעולם הזה. ועל זה כתבו ח שבת לי אין בן זוג והשיב ה ישראל היזה בן זוגך. שאין מי שיוכל לקבל קדושת שבת. רק על ידי שהציגו ממצרים. ג (יב"ח ט"ו) על כן צוץ לעשות כ"ו וזהו שכתוב (שמות לא, י) לדעת מקדישכם ואמרו חז"ל¹ הנהו צריך להודיעו. הגם כי נצו לשמור השבת. רק שיש לו התקשרות בשרוש השבת שלמ הנשמה היחידה. לדעת כי אני ה בן ערוך ולעולם הבא וכמו ש ששבת מעיץ עולם הבא: עוד פ הוא לכס (שם יח). שגם הלכס קודש בראיית בוחר הקדו שנהגת רוח הקודש בשבת שנתו בני ישראל. וזה בחינת המענג ה אותו ההארה שנהגת בשבת. ה הכתוב (שם טו, כז) אכלוהו חי להאכלו היזם בעונג שבת. והוא לפני ישראל כמו שאומרים⁶ ושבת קדישו כ"ו הנחיל

וביניהם. וחזקין להקפיד ברביקות עליו על ידי השבת. נמצא התלמוד חכם שדבוק בו יתברך הרי הוא עצמו את כמו השבת. וכעין שאמרו חז"ל² בשבת אין צריך תפילין שודא עצמו אות. כמו בן תלמיד חכם בפרט נישא רבינו ע"ה שר התורה הוא עצמו שבת. וזה שכתוב (שמות לא, י-י"א) ונפש וחתן אל משה כי השבת עצמו ניתן למשה. ונבמדרש³ שכל מי יום היה לומר ושובח ואחר כך ניתן לו התורה במתנה. וכבר כתבתי מזה במקום אחר⁴ כי מי יום הכנה אל התורה. כמו ששת ימי המעשה הכנה אל השבת שהוא תכלית מעשה בראשית. כמו בן מ' יום נגד ציוץ הולד⁵. והיינו והתפשות התורה ברמ"ח ושס"ה⁶ בציוץ ואדם. ובוה יש עוד החתרות אל הגוף והטבע. ויש בו שכתה כי הטבע משכת. אבל אחר כך ניתן התורה במתנה היא תורה עליונה כלל התורה. כמו שכתוב (שמות לא, יא) ככלתו כללים ניתנו לו⁷. וכמו בן שבת כלל ימי המעשה והוא יומא דנשמאתא⁸. יומא דרכייה. ולית ביה שכתה. וכל השכתה מצד הגוף. ובשבת נתגלה זה שורש התורה ומשה רבינו ע"ה כמו שכתוב (תהלים צ"א) "וממור" שייך "ליום" והשבת ראשי תיבות למשה. **תתורה שלומדין בשבת אין בה שבת:**

[תורס"ד]

ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם (שמות לא, יד). פירוש כשנילכם מוגלה קדושת השבת בעולם הזה. כי

¹ ירמיה י"ג. ותיקונו רבתי כג. ר"ה של כל
² שבת י"ג. ותיקונו רבתי כג. ר"ה של כל
³ שבת י"ג. ותיקונו רבתי כג. ר"ה של כל
⁴ שבת י"ג. ותיקונו רבתי כג. ר"ה של כל
⁵ שבת י"ג. ותיקונו רבתי כג. ר"ה של כל
⁶ שבת י"ג. ותיקונו רבתי כג. ר"ה של כל
⁷ שבת י"ג. ותיקונו רבתי כג. ר"ה של כל
⁸ שבת י"ג. ותיקונו רבתי כג. ר"ה של כל

¹ מביא כא. פסוקא י.
² תתנה כי תשא. טו. עין שנת חז"ל העתה²
³ חז"ל ר"ה יצאת השבת.
⁴ משה ב ע"א: נדה ל ע"א.
⁵ וזהו ד"ב. רת ע"א.
⁶ וזהו ד"ב. רת ע"א.
⁷ וזהו ד"ב. רת ע"א.
⁸ וזהו ד"ב. רת ע"א.

פירוש רצון. וזהו שכתוב (שמות לא, י י"א) וינש ויתן אל משה ככלתו לדבר אתו. וזהו וביקות עצום. כמו שכתוב לדבר אתו. פירוש רש"י¹ ונמדדש² שהיו שונים יחד. זה בחינת פנים בפנים דיבר ה' עמכם ויפנים ה' י"ג ולמשה רבינו ע"ה נשאר זו הכחינה כמו שכתוב נמדד י"ג. פה אל פה אדבר בו. וזה שאבד מבני ישראל על ידי החטא כמו שכתוב (שמות ל"ג) הווד ערץ. ועל זה מביא במדרש³ לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים (ירמיה ט"ו) שהרי הרצון למעלה מתעורר בכל עת להשפיע התורה. ולנו בושת הפנים שאין מוכנים לקבל ולשמוע בחיבות ורצון שלם. ולכן בשבת קודש אמרו⁴ ירא שבת ירא בשת. שאם אין (זה) וזכדה לזה הרצון גם בשבת קודש. צריך על כל פנים להיות לנו הבושה ונכה הבושה יוכלו לקבל קצת הארה על כל פנים. הגם שאין זה בחינת פנים בפנים. ובאמת יום השבת עצמו גם כן מעורר בנו זה והציוץ כמו שכתוב במשה רבינו ע"ה (יב"ח ג, ה) אנכי עומד בין ה' וביניכם כו'. כמו בשבת כתיב (שמות לא, י) את הוא בני ובין בני ישראל. וזה בחינת ליום משנה בשבת חיבור תורה שכתוב ושבעל פה פנים בפנים:

עוד

לסמיכות שבת ונפש (שמות לא, י) ויתן אל משה ככלתו כו' (שם י"א). על פי מה שכתבתי במקום אחר⁵ פירוש שבת שבתון (שם טו) פועל יצא להיות האדם נמשך אחר השבת להיות הוא עצמו בחינת שבת. ובאמת איתא⁶ תלמודי חכמים נקראו שבת. בשבת ניתנה תורה⁷. אם כן כפי התורה שנמצא באדם הוא אצל השבת. וגם כפי שמירת שבת כך צריך אל התורה. ובשבת כתיב (שם י) כי אתה הוא בני

בו חסרון וכנו שאמר⁸ כאלו כל מלאכתך עשויה שלא תהיה אחר מלאכה. ובאמת והשבת נשלים המלאכה. וכמו בן בכל פרט איש ישראל כפי כח שמירת שבת שבו ששמולץ כל מחשבת מלאכה חול בביתא השבת קודש. כמו בן נשלם אצל גם כן עבודת הבורא יתברך שמו. הגם שהוא חסר השלימות. השבת נתון לו שלמות. ולכן הגם שהיו וריין במלאכת המשכן. כשבא שבת כאלו נשלם המשכן ששבת שלום ולשלים המלאכה כמו שכתבתי. וזהו שכתוב למעט שבת ממלאכת המשכן:

[תורס"ב]

בפסוק (שמות לא, י) ויתן אל משה ככלתו לדבר אתו. ונסמך לפרשת שמירת שבת דאיתא במדרש¹ ככלתו כל שאומר דברי תורה ואין חגיבין על שומעיהו ככלה העריבה לבעלה נחת לו שלא אמרן שכשנתן הקדוש ברוך הוא התורה לישראל היתה חגיבה להם ככלה על בעלה כו'. והנה משה רבינו ע"ה היה לו זה התישוק והרצון בשלימות לכן זכה שניתן התורה על ידו. משה² גימטריא רצ"ן. ולא זו בלבד אלא שגטע זה הרצון בכל בני ישראל כמו שכתוב (שם י"ג) ויצא משה את העם לקראת האלקים מן המחנה. פירש רש"י³ כחן ויצא להקביל פני כלה. ובשבת קודש מתגלה הארת משה רבינו ע"ה בכלל ישראל ובאים אל זו התישוקת. לכן מתגלה הארת התורה בשבת קודש שודא יום רצון לבני ישראל כמו שאומרים⁴ באהבה וברצון והחילוני. ולכן אמרים בקבלת שבת⁴ והתנוונות של משה רבינו ע"ה. וזה באמת בבת הנפש יתורה שבא בשבת קודש נפש

¹ שמו"ד נא. ה.
² שמו"ד נא. ה.
³ שמו"ד נא. ה.
⁴ שמו"ד נא. ה.
⁵ שמו"ד נא. ה.
⁶ שמו"ד נא. ה.
⁷ שמו"ד נא. ה.
⁸ שמו"ד נא. ה.

¹ שמו"ד נא. ה.
² שמו"ד נא. ה.
³ שמו"ד נא. ה.
⁴ שמו"ד נא. ה.
⁵ שמו"ד נא. ה.
⁶ שמו"ד נא. ה.
⁷ שמו"ד נא. ה.
⁸ שמו"ד נא. ה.

ששה ות בשביעי [בג] נתרצה עם בניו ועם בני ביתו שוב ארץ
 עושה מלאכה [כד] בפני אויביו כל ששה ימים ות בשביעי שוכח
 כל צער שהיה לו [כה] כך הוא מדרתו של אדם יום טובה משבת יום
 וזה יום רעה משבת יום טובה. אמר להם ימב"ה ישראל לא כתבהי לכם בתורתו לא ימוש
 פני התורה הזה מפוך (יחזק ט) ואע"פ שאדם עושים מלאכה כל ששת ימים [כז] שבת
 יעשה כולו תורה מכאן אמרו ישבים אדם וישנה בשבת וילך לבית הבגמט ולבית המדרש .
 יקרא בתורה וישנה בביתו ואח"כ ילך לביתו ויאכל וישתה לקיים מה שנאמר לך אכול
 בשמחה לחמך ושתה ג"כ טוב יינך (קהל ט) לפי שאין לו מנוחה להקב"ה אלא עם
 [כח] עושי תורה בלבד לפי שנאמר ואת כל אלה ידי עשתה תו' ואל זה אביש [כח] ג"כ
 כי תבה רוח הדר על דברי (יעמי ט) מכאן אמרו שיקרא אדם [כט] שיהא תפוס בידו
 ג"כ

רמתיים צופים

כל השנה ימים היא רק ע"י השנייה והאין כ"ל :
[כ] שבשבת יש לו ייחוד בפשיטות ותקלה היינו שמעמח א"ע . וכמ"ס בזמ
 עזר לכוזחים בשביעי . בחריט ונקהיר עולמים . שם שוכחים
 מהחריטם וקליהם :

[כא] היינו היל"ר וכן דיל"ס וכמ"ס כוז נגבר כי ישא טול . ולריך לעטוד כמשמש
 ציגיתת מיהם מכהח עין . וגם לעטוד כ"ז את סלב לנקוחה . וזה בשביעי
 כסא מעין שו"ס"ב שפסנה , דש אין לו עבודת עוד על היל"ר וכמ"ס בזמר א"כ
 ששמים זו פסיכה קמס . שפ"י פסיכה קמס . ג"כ נגס למעלה מפני היל"ר :
[כב] היינו שהלכך הוא סך הוא כמ"ס . ועין יום טובה משבת יום רעה . כמ"ס
 בזמר שנת היום . מעטוד דרך וגבוליס . היינו שעובר סדרך והגבוג
 פסטרס . הים ראו לנשות סיגופים חיבף בלוחו זמן . אבל בשבת במקום שהולך
 משום היום פעלים . סיקוט גאל ולשמות בהלוליס . והמעס לזו זה היום עשה כ'
 אל ליענה לך . ק שמעתי בשם הרס"ק ט' מוסר"מ מרימנחז ז"ל . א"כ נשכח לו יז
 רעס . אבל האמת ורעו הוא לא ימוש ספר ט' :

[כג] היינו שיום השבת עשה כל השנה ימים תורה אפי' המלאכות וכמו"מ שהלכך
 עשה כ"ל (אוס כ"ב) כידוע שכל העסק המלאכה והמו"מ הכל הוא
 לעולם ר"ק ובשבת היא פליית העולמות כ"ל ולריך נזס ג"כ תורה מכאן אמרו . ועין
 כעמק כוס (דף מ"ט) ביאר שם :

[כד] היינו הצדיק מדברי חול והגשמיים עיני תורה שנה' ואת כז חזק נהנה ידי
 שכל דברים הגשמיים יש בהם כח השם :

[כה] שהעוה"ז נקרא עי וספל שרחוק מאד פני המלך ע"ה ובההודם עשה כל
 מעשו הגשמיים לש"ש מחמת שהרד על דברי . היינו ד"ה . וזו בריאה
 שלם שנברא בתורה . וכל העולם נקרא דבר היינו לוחיות הסורה . ומזין סתכלית נמה .
 נמה השם"ו כגשמי כדי להוליא יקר מעלל ולתת כבוד לשמו ית' ממקומות השפלים .
 ומתא שחא ששה סורה ממש כמ"ס רביט הבעש"ט נג"מ שזה שהלכך לומד דיני סורה
 שפ"ס בנין סמתי"ף פרה לו דיני גזל ולוחאס וכ"ס שטוסק בזמ"מ וחיד לקיים כפי
 סורה כז יוחר ממי שלומד נפה והוא ממש שובק בתורה חכו נקרא עובי סורה .
 וק הוא כגולת השנת שמעלה הכל ונעשה מכל כו' ימים תורה לא ימוש ט' . אך לריך
 נשלימות כלז מחשבה דיבור ג"כ חזק מקיים בשבת :

[כז] היינו גיבא דבזו ט כמעש"מ הנקרא יזו כדי כו' עיוך . עין עריכה הים
 דבר

לא לא וכו'. מורכב הוא דאסור. ובכלים. כגון כיבס הנעולה
קבר של חבל אפי' מותר להפקיע ולפקע ולחמך לזין
שבת: בכלים: הוא אסור. זאת אומרת שאין חולקין על ראב"י
ההורין לחמך חומות שכלי ש"מ דלאו קשר הוא: ס"ב

תורה אור

ואכל לא מפיקעין ולא מתירין ולא חותכין בכלים.
בשבת מותר וא"צ לומר כיום טוב. הדא
אסרה אין חולקין על רבי אליעזר בן יעקב.
אמר רבי בא בחבל שחול הוא מתני' החל
שהיא משוחל: בפסיקא אבל לא בחבל רבי
יהודה סתיר. הא רבנן לא. אלא בנזן דתנינן
קדמיתהא בשם ר' יהודה תנינן אף הדא בשם
רבי יהודה: כלל א"ר יהודה כל קשר שאינו של
קיימא אין חייבים עליו. רבי שמאל בשם רבי
זעירא ביני מתניתא כל קשר שאינו של קיימא
והוא לשעה אין חייבין עליו:

הלכה ג מתני' *מקפלין את הכלים אפי'
ארבעה וחמשה פעמים

ומציעין את המימות מילי שבת לשבת אבל
לא משבת למוצאי שבת ר' ישמעאל אומר
מקפלין את הכלים ומציעין את המימות מיום
הכיפורים לשבת חלבי שבת קריבין ליום הכפורים
רבי עקיבא אומר לא של שבת קריבין ליום
הכיפורים ולא של יום הכיפורים קריבין לשבת:
גמ' דבית רבי ינאי אמרי *קיפול בשנים אסור.
רבי חגי בשם ר' שמאל בר נחמן אין
מקפלין בשבת בשנים. וההן דמקפל על סיפלה
כמאן דאינון תרין. רבי חגי בשם רבי שמאל
בר נחמן *לא ניתנו שבתות וימים טובים אלא
לאבילה ולשתייה. על ידי שהפה זה מסריח
התירו לו לעסוק בהן בדברי תורה. ורבי ברכיה
בשם רבי חייא בר בא לא ניתנו שבתות וימים
טובים אלא לעסוק בהן בדברי תורה מתני'
מסיעה בין לדין בין לדין. כיצד הוא עושה או
יושב ואוכל או יושב ועוסק בדברי תורה. כתוב
אחד אומר *שבת הוא לה'. וכתוב אחד אומר
*עצרה לה' אלהיך. הא כיצד יתן חלק לתלמוד
תורה. וחלק לאכול ולשתות. א"ר אבהו שבת
לה' שבות כה'. מה הקב"ה שבת ממאמר. אף
את שבות ממאמר. *מעשה בחסיד אחד שיצא
לפול בכרמו בשבת וראה שם פירצה אחת וחשב
לגדרו במוצאי שבת אמר הואיל וחשבתי לגדרה
איני נודרה עולמות. מה פעל לו הקב"ה יזכר לו
טובה

אכל לא מפיקעין ולא חותכין ובכלים בשבת מתירין ואין לרדף לומר כ"ס.
וכך מתירין כפיסא דהושעא עשות הוא וי"ל מותר סארי חף להתיר מותר.
ובגדלים הכא כזה: ואפוגחא דרבי מאיר והכמים כמתני' כ"ד דלילה קמי'
דתיקן סס בית שמואל מלא פירות וסחים ונפתח טעל ממקום הסחת. ר"מ
אומר חף פוחת למתלה וטעל דס"ל דכח"צ לאו סתירה היא כדלוקי חסם

דבטורא דליצא מיירי ועלה קתני
ומודים חכמים ל"מ כחומות שבתקע
כלומר דברים העשויים לסגור על מה
שהוא בקרקע כגון דלתות סתמי בורות
ומערים והן סגורים בקצרי חבלים
מפסקין מרכיבין ומוליאין אותן כ"ס
ומתירין את הקשר דלאו קשר של קיימא
הוא אכל לא חותכין משום דהוי סתירה
וש סתירה כגון של קרקע. כך היא
הנדרש בחוספחא סס. אכל בני דהכא
וחותכין עיקרית היא. וכן היא לשתן
סוף פרק הולין וכן כ"ד דלילה כ"ל
נ' וכן היא הגי' שלהי ס' גשילין
דכחומות שבתקע מותר להתיר כ"ס
משום סתמי י"ס. ובשבת לא התירו
אלא לפסקא ולהתיר ולא להפקיע
ולחמך. אכל בכלים כגון חיכה
סגורה ע"י קשר מותר הכל להתיר
ולחמך ולהתיר לזין סתירה ונזין
בכלים. קתני מיהת דלהתיר הקשר כ"ע
ומודים דמותר אפי' בשבת ודף כחומות
שבתקע ח"כ הוא אסור לזין חולקין
על ר"א בן יעקב דמתני' דקשר דכח"צ
לכ"ס לאו קשר של קיימא הוא: כחבל
שחול הוא מתחת. הא דקתני אכל
לא בחבל כשהחבל משוחל בפסיקא.
כלומר כשחמט הוא הפסיקא ואינו
מתוכר לגמרי אכל עדין חלו בו:
שחול הוא כשחמט ודומה לזה שביני
כפ"ו דבכורות שהחל והכסול שחול כל
שחמט ירכו: אכל לא בחבל ר' יהודה
מחיר הא רבנן לא. כמתני' כלומר וחי
כח"צ הוא דמיידי וזה קתני ר'
יהודה מותר אכל לרבנן לא ואמרי הא
מכיון דעדין חלו הוא בפסיקא ולא
בשם ממנו לגמרי ח"כ לא בחבל ליה
כמו שאינו ממשל להפסיקא והנה לא
יהיבור בו: אלא כגון דתיקן קדמיתהא
כרס ר' יהודה. היינו רישא כשם שהוא
מייב על קיבוצין וכו' והיה ר' יהודה
דליהו בר פלוגתיה דרמי' דלגוי אהא
לעיל להכי תיסק אף הדא כשם ר'
יהודה. ח"כ היא סירפא הא רבנן לא
אכל אמר ר' יהודה דמתני' קמי' וכו'
רבנן לא ס"ל בני דעל קשר שאינו של
קיימא אין חייבין עליו ועלה היא דמתני'
בגין דתיקן קדמיתהא כשם ר' יהודה
היה דלעיל מיה ר' יהודה מותר להכי
תנא אף הדא דהכלל כשם ר' יהודה:
כיוי מתניתא וכו'. משום דקמי' ליה
חביבה קמי' היא לל אי מדבריו דלעיל
מיה ח"כ תני' היא דקאמר און חייבין
עליו הא היה מותר אפי' למתלה
הלכך קאמר דכן לרדף לפי דרבי
דכ"ז מתני' קמי' דקתני יס לך קשרים
שלין חייבין עליה עלה הוא דקאמר כלל אמר ר' יהודה כל קשר שאינו של

קיימא והוא אנו לפי שעה אין חייבין עליו:

הלכה ג מתני' *מקפלין את הכלים אפי'
ארבעה וחמשה פעמים
ומציעין את המימות מילי שבת לשבת אבל
לא משבת למוצאי שבת ר' ישמעאל אומר
מקפלין את הכלים ומציעין את המימות מיום
הכיפורים לשבת חלבי שבת קריבין ליום הכפורים
רבי עקיבא אומר לא של שבת קריבין ליום
הכיפורים ולא של יום הכיפורים קריבין לשבת:
גמ' דבית רבי ינאי אמרי *קיפול בשנים אסור.
רבי חגי בשם ר' שמאל בר נחמן אין
מקפלין בשבת בשנים. וההן דמקפל על סיפלה
כמאן דאינון תרין. רבי חגי בשם רבי שמאל
בר נחמן *לא ניתנו שבתות וימים טובים אלא
לאבילה ולשתייה. על ידי שהפה זה מסריח
התירו לו לעסוק בהן בדברי תורה. ורבי ברכיה
בשם רבי חייא בר בא לא ניתנו שבתות וימים
טובים אלא לעסוק בהן בדברי תורה מתני'
מסיעה בין לדין בין לדין. כיצד הוא עושה או
יושב ואוכל או יושב ועוסק בדברי תורה. כתוב
אחד אומר *שבת הוא לה'. וכתוב אחד אומר
*עצרה לה' אלהיך. הא כיצד יתן חלק לתלמוד
תורה. וחלק לאכול ולשתות. א"ר אבהו שבת
לה' שבות כה'. מה הקב"ה שבת ממאמר. אף
את שבות ממאמר. *מעשה בחסיד אחד שיצא
לפול בכרמו בשבת וראה שם פירצה אחת וחשב
לגדרו במוצאי שבת אמר הואיל וחשבתי לגדרה
איני נודרה עולמות. מה פעל לו הקב"ה יזכר לו
טובה

שלין חייבין עליה עלה הוא דקאמר כלל אמר ר' יהודה כל קשר שאינו של
קיימא והוא אנו לפי שעה אין חייבין עליו:
הלכה ג מתני' *מקפלין את הכלים אפי' ארבעה וחמשה פעמים ודוקא כחד אחר אכל
אפי' ארבעה וחמשה פעמים ודוקא כחד אחר אכל
לא בשני בני אדם שבו נראה כמתקנין. וכן דוקא כגדלים מדשים שכן עדיין
אין מתרכיבין כל כך. אכל כשישם שין מתרכיבין קשילין כתיקין הוא. וכן דוקא
כגדלים אכל כשנעוץ קשילין מתקנין הוא ביותר ודוקא כשילין לו להלתיף אכל
אם לו יתליף לכבוד שבת ולא יקפל: ומציעין את המימות. מתקנין היין
בהנחת הסדין וכוונת מליו שבת לשבת אפי' שאין לו טורח כן אלא למחר
כשבת אכל לא משנה למוצאי שבת: מיום הכיפורים לשבת. חס תל י"כ להיות
כ"ס. וכן מתני' כחאריס הוא דס"ל דכל המדשים נעולם לשי הסדר הן אה
מלא והחד חסר ולדידהו אסר שיחא חל ויה"כ ושבת אהדי: הלכי שבת.
כן אימורי תמיד של בין הערבים קריבין במוצאי שבת והוא י"כ משום דכתיב
עלה שבת כשכחו: לומר על חלבי שבת וזקריבין בשבת אחרת. וקפבר ר'
ישמעאל דר' ונדבות קריבין כיו"ט. והלכך לא מיתל למירדש דעל יו"ט קמי'
לומר שיחא חלבי שבת קריבין כיו"ט דלא אינעריך סארי אפי' דברים ונדבות
שן ועלה חול ויכול הוא להמתין ולהקריבין כחול אפי' כשחמטין וקריבין כן כ"ס

שלין חייבין עליה עלה הוא דקאמר כלל אמר ר' יהודה כל קשר שאינו של
קיימא והוא אנו לפי שעה אין חייבין עליו:

הלכה ג מתני' *מקפלין את הכלים אפי' ארבעה וחמשה פעמים ודוקא כחד אחר אכל
אפי' ארבעה וחמשה פעמים ודוקא כחד אחר אכל
לא בשני בני אדם שבו נראה כמתקנין. וכן דוקא כגדלים מדשים שכן עדיין
אין מתרכיבין כל כך. אכל כשישם שין מתרכיבין קשילין כתיקין הוא. וכן דוקא
כגדלים אכל כשנעוץ קשילין מתקנין הוא ביותר ודוקא כשילין לו להלתיף אכל
אם לו יתליף לכבוד שבת ולא יקפל: ומציעין את המימות. מתקנין היין
בהנחת הסדין וכוונת מליו שבת לשבת אפי' שאין לו טורח כן אלא למחר
כשבת אכל לא משנה למוצאי שבת: מיום הכיפורים לשבת. חס תל י"כ להיות
כ"ס. וכן מתני' כחאריס הוא דס"ל דכל המדשים נעולם לשי הסדר הן אה
מלא והחד חסר ולדידהו אסר שיחא חל ויה"כ ושבת אהדי: הלכי שבת.
כן אימורי תמיד של בין הערבים קריבין במוצאי שבת והוא י"כ משום דכתיב
עלה שבת כשכחו: לומר על חלבי שבת וזקריבין בשבת אחרת. וקפבר ר'
ישמעאל דר' ונדבות קריבין כיו"ט. והלכך לא מיתל למירדש דעל יו"ט קמי'
לומר שיחא חלבי שבת קריבין כיו"ט דלא אינעריך סארי אפי' דברים ונדבות
שן ועלה חול ויכול הוא להמתין ולהקריבין כחול אפי' כשחמטין וקריבין כן כ"ס

שלין חייבין עליה עלה הוא דקאמר כלל אמר ר' יהודה כל קשר שאינו של
קיימא והוא אנו לפי שעה אין חייבין עליו:

שלין חייבין עליה עלה הוא דקאמר כלל אמר ר' יהודה כל קשר שאינו של
קיימא והוא אנו לפי שעה אין חייבין עליו:
הלכה ג מתני' *מקפלין את הכלים אפי' ארבעה וחמשה פעמים ודוקא כחד אחר אכל
אפי' ארבעה וחמשה פעמים ודוקא כחד אחר אכל
לא בשני בני אדם שבו נראה כמתקנין. וכן דוקא כגדלים מדשים שכן עדיין
אין מתרכיבין כל כך. אכל כשישם שין מתרכיבין קשילין כתיקין הוא. וכן דוקא
כגדלים אכל כשנעוץ קשילין מתקנין הוא ביותר ודוקא כשילין לו להלתיף אכל
אם לו יתליף לכבוד שבת ולא יקפל: ומציעין את המימות. מתקנין היין
בהנחת הסדין וכוונת מליו שבת לשבת אפי' שאין לו טורח כן אלא למחר
כשבת אכל לא משנה למוצאי שבת: מיום הכיפורים לשבת. חס תל י"כ להיות
כ"ס. וכן מתני' כחאריס הוא דס"ל דכל המדשים נעולם לשי הסדר הן אה
מלא והחד חסר ולדידהו אסר שיחא חל ויה"כ ושבת אהדי: הלכי שבת.
כן אימורי תמיד של בין הערבים קריבין במוצאי שבת והוא י"כ משום דכתיב
עלה שבת כשכחו: לומר על חלבי שבת וזקריבין בשבת אחרת. וקפבר ר'
ישמעאל דר' ונדבות קריבין כיו"ט. והלכך לא מיתל למירדש דעל יו"ט קמי'
לומר שיחא חלבי שבת קריבין כיו"ט דלא אינעריך סארי אפי' דברים ונדבות
שן ועלה חול ויכול הוא להמתין ולהקריבין כחול אפי' כשחמטין וקריבין כן כ"ס

שלין חייבין עליה עלה הוא דקאמר כלל אמר ר' יהודה כל קשר שאינו של
קיימא והוא אנו לפי שעה אין חייבין עליו:

גליון
הש"ס

9

ספר החסידות (אמר ישראל קטמחמ"ח) שא

יערכנו לפני ה' תמיד מאת בני ישראל בריח עולם, לפני ה' תמיד בזמן שהיה בהמ"ק קיים והיתה העבודה לפני ה' ממש בכל יום עבודות לתיקון הגוף והנפש, מאת בני ישראל בריח עולם, דגם בזמן שאין בהמ"ק קיים צריך לעבוד ה' תמיד בשחי בחינות אלו. (מהר"א)

כנות
שבח
ף לא
י"ד

The days of the week are connected to one through 7128!

* אמר הרמב"ם *
"אמר יצחק"

והנה שפחות נחתה ימי (חללים לט). ידוע שלשה ימים קודם השבת ושלשה ימים אחרי השבת מתפרנסין מקדושת השבת שהוא באמצע, *ימינא ושמאלא ובינייהו פלה. והדין הוא שפחות מג' טפחים הוא כלבוד, לכך יש לנו בין השמשות וחוספת שבת, שהם קדושים כשבת, כדי שחשאר בימי החול פחות משלשה, ויהיה לבוד ומחוכרים לשבת. וזה הפירוש: *שפחות נחתה ימי" (מהר"י)

ועל
ס כן
פלה:
ר"ש

ידוע שמיום השבת יוצאת ההשפעה לשלשת הימים שלפניה ולשלשה שלאחריה. וזהו שאנו אומרים בברהמ"ז: "שלא תהא צרה ויגון ביום מנוחתנו", האות ב' של "ביום מנוחתנו" מתפרשה כמו: בשביל, דמצינו כך כמה פעמים. והכוונה, שאנו מבקשים שלא תהא צרה ויגון לעולם בגלל יום מנוחתנו, כי יכולה היא השבת שתגן שלא יהיו צרה ויגון לעולם לישראל גם בימי החול. (מהר"ש)

כתנה
ל לא

לון עלי ואני פורע, שהקב"ה אומר התדבקו בי ואני פורע אפריע את הרע מלבוא עליכם. (מהר"ד)

איחא
שב"ק
שמתא

כשישראל שרויים בצער כביכול לו צר, "קלני מראשי קלני מזרועי", ואין כביכול להקב"ה מנוחה בגלל צער ישראל אפילו בשבתות וימים טובים. ולכן אנו מבקשים: "הרחמן הוא ינחילנו יום שכולו שבת", והבנים יכירו וידעו ויעשו רצון אביהם, ועל ידי כך תהיה "מנוחה לחי העולמים". (מהר"ש)

דבר
מירה
בכל

אום נצורה כבבת בוננת בדת נפש מטיבת גומרת הלכות סכת דורשת משאת שבת. י"ל בדרך רמז דקאי על התורה דבפר האזיננ כתיב יבוננהו יצרנהו כאישון עינו, ופירש"י ז"ל: יבוננהו שם בתורה ובינה, הרי שע"י התורה נוצר אותנו הקב"ה כאישון עינו. כביכול. וזהו אום נצורה כבבת בוננת בדת נפש מטיבת, דע"י שמתבוננת בתורה היא נצורה כבבת ואיחא בזוה"ק כי שבת קודש נקרא יומא דאורייתא, וגם איחא בזוה"ק דכשהגשמה יתירה חוזרת לעולם העליון שואלים אותה אם חידשה איזה חידוש בתורה בשבת ויש לה שמחה גדולה אם נתחדש לה. וזה י"ל בוננת

על
הגוף
סורה
היום
כנפש
שבת
יקון
כיום
נפש.